

ת"פ 20369/03/17 - מדינת ישראל נגד רונן נחום (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

19 יולי 2017

ת"פ 20369-03-17 מדינת ישראל נ' נחום(עציר)

ת"פ 24949-11-16 מדינת ישראל נ' נחום(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט

נגד
הנאשם

רונן נחום (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן בשמה של עו"ד מירי שיין

גזר דין

הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ב-3 עבירות איומים, שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת ת"פ 50694-05-16 (להלן ולשם הנוחות: "האירוע הראשון") בתאריך 3.1.16 בשעה 13:00 או בסמוך לכך, בכלא "דקל" בבאר-שבע, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של קצין שירת בתי הסוהר, רונן שפר (להלן: "המתלונן") באומרו: **"לא יוצא, תעשה מה שאתה רוצה, תלך מפה אני אפוצץ לך את הפנים בנגיחה ויצא לך דם"**, זאת עשה בכוונה להפחידו ולהקניטו. באותו מעמד ומשהמתלונן ביקש עזרה מסוהרים אחרים על מנת לכבול הנאשם, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן באומרו שבחוץ ירה לו כדור במצב תוך שהצביע על מצחו של המתלונן, בכוונה להפחידו או להקניטו.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 24949-11-16 (להלן ולשם הנוחות: "האירוע השני") בתאריך 3.11.16, בסמוך לשעה 13:55 בבית ברחוב בורלא 46/5 בבאר-שבע, פתח הנאשם את ברז הגז בבניין ונתן לגז לדלוף ואף עיקם את צינור הגז. במעמד זה, איים הנאשם על שכנתו גלינה שימיונוב בפגיעה שלא כדין בגופה או בגופם של אחרים בכך שאמר לה שעכשיו הבניין הולך להתפוצץ והוא הולך להתאבד, זאת עשה בכוונה להפחידה או להקניטה. מייד לאחר המתואר לעי, החל הנאשם לברוח מהשוטרים שהגיעו אליו, בכוונה להכשילם.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 20369-03-16 (להלן ולשם הנוחות: "האירוע השלישי") בתאריך 17.11.16 בתיק מ"ת 24975-11-16 שוחרר הנאשם על-ידי בית-המשפט בתנאים של "מעצר בית" מלא בפיקוח אחותו. בתאריך 5.3.17 סמוך לשעה 13:00 איים הנאשם על שאול אסרף מנהל בנק "הפועלים" ברחוב העצמאות

בבאר-שבע בכך שרשם לו פתק ובו כתב: "אני יזיין אותך יכלב על מה שעשיתה", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בעשותו כן הפר את ההוראה החוקית שניתנה לו מאת בית-המשפט. עוד מפורט כי בתאריך 8.3.17 סמוך לשעה 14:39 הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שיצא את מקום "מעצר הבית", קנה אוכל בחנות סמוכה" וחזר לשבת בסמוך לביתו לאכול. לא הייתה הסכמה בין הצדדים וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים

בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם הגנה על שלוות נפשו, ביטחון, וחירותו של המאויים, וכן בערך של פגיעה בסדרי השלטון והמשטר וציות להוראות החוק. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נשוא ת"פ 20369-03-16, הצביעה המאשימה על תוכן האיומים, תנועת היד שנלוותה להם וכן על מיהות המאויים. בשני כתבי האישום הנוספים, מדובר על איומים בפני אנשים שונים שעמם לא היה הנאשם מסוכסך, האחד מופנה כנגד שכנה ומלווה באקט ממשי של פתיחת ברז גז, והאחר כנגד מנהל בנק תוך הפרת תנאי מעצר בית. אליבא דמאשימה באמור יש ללמד על אודות דרכו של הנאשם לפתור בעיותיו באמצעות הפניית איומים כלפי הסובבים אותו.

בבחינת הנסיבות האישיות, ביקשה המאשימה ליתן משקל לעברו הפלילי של הנאשם המונה הרשעות רבות בעבירות אלימות, לרבות עבירות איומים וכן עבירה של הפרת הוראה חוקית. עוד הפנתה להרשעתו של הנאשם משנת 2015 במסגרתה נדון לתשעה חודשי מאסר בגין שתי עבירות איומים ושתי עבירות של תקיפה סתם. באותו תיק הוטל עליו מאסר מותנה בר הפעלה בענייננו, אשר לא הרתיעו מלבצע את העבירות בתיק דנן. לאור כל האמור, עתרה המאשימה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים לכל כתב אישום, הנעים בין מספר חודשי ם ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, לצד הפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר והטלת ענישה צופה פני עתיד.

מנגד, בטיעוניה לעונש, סברה ההגנה כי בהתאם למבחני הפסיקה, יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד שבגיניו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, ובגדריו לגזור על הנאשם עונש שלא יעלה על חמישה חודשי מאסר בפועל, וזאת לאור נסיבותיו של התיק והפסיקה הנוהגת.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ביקשה באת כוח הנאשם ליתן משקל רב לרקע לביצוע המעשים אשר יסודם במצוקתו הרגשית-פיזית של הנאשם, כפי המפורט בהודאתו 1/ס בה מציינ כי לעיתים מעדיף את הכלא היות שיש שם מקום לגור ולישון. כך גם הצביעה על העידרו של נזק ממשי, היעדרו של תכנון מוקדם וכן היעדרן של עבירות נלוות לעבירות האיומים.

אשר לת"פ 24949-11-16 ציינה ההגנה את התיקון המשמעותי שבכתב האישום ומשמעות מעשיו של הנאשם אשר בסופו של יום ביקש להתאבד, כביטוי לזעקת עזרה. אשר להפרת ההוראה החוקית, הרי שזו מתמצית במספר צעדים בודדים. המדובר באירועים ספונטאניים המגלמים ביטוי למצוקתו של הנאשם, כאמור, ובסופם לא נגרם כלל נזק.

ביחס לת"פ 20369-03-17 טענה ההגנה כי בשעת המעשים לא חש הנאשם בטוב והמתין זמן רב לקבלת טיפול רפואי.

מנקודת ראותו הסובייקטיבית של הנאשם המדובר בסוהר שהתנכל לו בתקופת מעצרו. המדובר באיומים שהושמעו במסגרת היותו של הנאשם במאסר על כל הייחודיות והלחצים הקיימים במקום שכזה, ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, הרי שיש להתחשב בנתון זה ולבחון האיומים באופן קונקרטי.

בגדריו של המתחם ולקולא ציינה ההגנה את הודאתו של הנאשם המגלמת לקיחת אחריות, הבעת חרטה וחסכון בזמן שיפוטי, נתון המקבל משנה תוקף בשים לב לצירוף התיקים ול"נקיון השולחן", שערך הנאשם. אשר לנסיבותיו האישיות, זו ביקשה להתחשב בגילו (51), היותו גרוש, אב לשישה ילדים שאינם מצויים בקשר עמו והבדידות המלווה את חייו ומשפיעה על התנהלותו. זו סבורה כי לו הייתה לנאשם מעטפת תומכת, היה נתן לשלבו באפיק טיפולי, אולם בהיעדרה של זו, יש להסתפק בתקופת המאסר המותנה המגיעה לכדי חמישה חודשים ומהווה את הרף העליון בעבירות בכגון דא.

הנאשם בדבריו לעונש סיפר על היעדר כוונה ממשית מצידו לפגוע באנשים, לרבות אנשי שב"ס, וכל המעשים שבוצעו הינם בגדר נחלת העבר. כעת הוא עובד במפעלים בשב"ס.

דין והכרעה

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם למבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק" סבורני כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מן האירועים. מסקנה זו מבוססת בין היתר, בשים לב לכך שמדובר באירועים שמבוצעים בזמנים שונים בהפרשי זמן ניכרים: 11 חודשים בין האירוע הראשון לאירוע השני ו-5 חודשים בין האירוע השני לאירוע השלישי. המדובר במעשים המבוצעים כלפי מתלוננים שונים ובנסיבות שונות, כאשר לחלקם נלוו עבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר ואין לראותם גם על-פי פרשנות מרחיבה כחלק מתוכנית עבריינית אחת.

לגופם של דברים, על-פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירת האיומים פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם תחושת הביטחון, שלווה נפשם ואוטונומית הבחירה של המתלוננים. עבירת האיומים נועדה לשנות את תחושת הביטחון, תוך ציפייה כי המאוימים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89). בעבירות של הפרת ההוראה החוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, פגע הנאשם בערכים של כיבוד החלטות היוצאות מאת בתי המשפט, הסדר הציבורי ושלטון החוק.

על החומרה שיש לנקוט במקרים בהם נאשמים מפרים את האמון שניתן להם על-ידי בית-המשפט, אפנה לדבריו של כב' השופט פרידלנדר בעמ"ת 21821-03-13 **מדינת ישראל נ' אבו קיען** (12.3.13), אשר אומנם נאמרו במסגרת הליכי מעצר אולם כוחם יפה גם לעניינו:

יש מקום, ככלל, להעניק לעוברי חוק הזדמנות שנייה. אולם, "מתוך שהקלת עליו בתחילתו -

עמוד 3

החמרת עליו בסופו". כאשר ההזדמנות הנוספת, והאמון הגלום בה, מופרים - יש מקום לתגובה אסרטיבית של רשויות אכיפת החוק, לבל יועבר המסר כי לעולם יוכל עובר החוק לצפות לסלחנות חוזרת ונשנית. מסר כזה יחבל קשות בתוחלת ההרתעה של העיצומים החוקיים.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות האיומים - על דרך הכלל, זו משתרעת על פני מנעד רחב ונעה החל מענישה צופה פני עתיד עובר למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד לשנת מאסר ויותר. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לתוכן האיומים, האם מדובר באיומים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, נסיבות השמעתם, מיהות המאיים ומיהות המאויים.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של הפרת הוראה חוקית, זו נעה בין מאסר צופה פני העתיד ועד שישה חודשים ויותר. בהקשר לכך ר' בין היתר: ת"פ 11996-07-13 **מדינת ישראל נ' דומוז**, ת"פ 45758-06-12 **מדינת ישראל נ' בנדוד**, ת"פ 7270-07-12 **מדינת ישראל נ' אלעביד**.

ביחס לכל אחד מן האירועים, מידת הפגיעה של הנאשם אינה מבוטלת כלל ועיקר. אשר לאירוע הראשון, המדובר באיומים המופנים כלפי קצין שירות בתי הסוהר, אשר מבצע את תפקידו וכפי הנראה מבקש מהנאשם לצאת מתאו, דבר שהעלה את חמתו של הנאשם שפצח בשורת איומים כלפי המתלונן.

לא אחת קראו בתי המשפט לנקוט בגישה מחמירה כלפי אלו הפוגעים בממלאים תפקידם על פי דין. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ (מחוזי חי') 207/08 **מדינת ישראל נ' בביזיב** (20.11.2008):

ביהמ"ש לא יתייחס בסלחנות למי שפוגע או מאיים בפגיעה בשוטרים וממלאי תפקידים על פי דין. אם ביהמ"ש יעבור לסדר היום על סוג זה של עבירות, כי אז החברה שבה אנו חיים תהפוך לתוהו ובוהו שאיש הישר בעיניו יעשה. הציבור צריך לדעת כי מי שממלא את תפקידו על פי דין, הוא שליח של רשויות השלטון, ובמקרה זה הוא שליח של הרשות המפקדת על אכיפת שלטון החוק, ואיום עליו הוא איום על מוסדות המדינה. מי שכך עושה, יענש בחומרה, לרבות על דרך של מאסר לריצוי בפועל, כפי שאנו מתכוונים להשית כאן על המשיב.

עוד ר' דברי בית המשפט ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (02.08.2010).

דברים אלו יפים גם בעניינם של עובדי שירות בתי הסוהר אשר כחלק מובנה מתפקידם נדרשים באופן יום-יומי לבוא במגע עם אוכלוסייה עבריינית, בכלל זאת לדאוג לרווחתם, לביטחונם שלהם ושל האחרים, תוך שמירה על סדר ומניעת סיכון לציבור. ניהול שגרת אסירים אינו יכול לשכון ללא משמעת וללא ציות להוראות הסוהרים. משכך, גם החומרה הגלומה במעשיו של הנאשם אשר נועדו להמרות את פי הסוהר, בין אם כהתרסה נוכח מה שנתפס על-ידי הנאשם כיחס לא הוגן ובין אם מסיבה אחרת.

מדובר באיומים שתוכנם הצורני מלמד על חומרה וזאת כאשר הנאשם אינו מסתפק באמירה שלפיה יעשה המתלונן מה

שהוא רוצה, אלא נלווה לה איום קונקרטי שלפיו זה יפוצץ את הפנים של הסוהר בנגיחה ויצא לו דם, ובהמשך הגדיל עשות ואיים עליו בכך שאמר לו שיירה לו כדור במצח, ולצורך המחשת רצינות אמירותיו הצביע באצבעו לכיוון מצחו של המתלונן.

אשר לאירוע השני יש ליתן הדעת לעובדה כי תחילתו בכך שהנאשם פותח את ברז הגז בבניין ונותן לו לדלוף, כשזאת עשה תוך עיקום צינור הגז. גם אם מעשה זה בא לעולם כקריאת עזרה אין באמור כדי להפחית מעוצמת האיומים שאותם השמיע כלפי השכנה, כאשר במעמד זה מודיע לה הנאשם כי עכשיו הבניין הולך להתפוצץ והוא הולך להתאבד. נמצא כי הנאשם פועל לא רק באמירות מילוליות, אלא גם במעשים לצורך מימוש איומיו. גם אם בסופם של דברים לא מימשם נקל לשער את השפעתם על המתלוננת. כך גם יש לקחת בחשבון את הסיכון הפוטנציאלי במעשיו והחשש לפגיעה בביטחון הדיירים בבניין. בהמשכם של דברים הנאשם בורח מהשוטרים שהגיעו למקום, אם כי מעשים אלו מגלמים הפרעה לשוטר במדרג הנמוך.

אשר לאירוע השלישי, יש ליתן הדעת לעובדה כי ככל שהדבר נוגע לעובדה מס' 1 בכתב האישום המתוקן, אין המדובר בהפרה טכנית של תנאי השחרור אלא בהפרה גסה, שבמהלכה לא זו בלבד שהנאשם עזב את "מעצר הבית" אלא חטא בעבירת איומים נוספת, היינו התממש החשש שבגיננו מלכתחילה זה אמור היה להימצא ב"מעצר בית".

הנאשם מתייבב בסניף בנק "הפועלים" ורואה במנהל הבנק כדמות שהביאה אותו למצבו, ומשכך מפנה איום כתוב בפתק. השימוש באיום כתוב מלמד כי אין המדובר בעידנא דריתחא אלא במעשים שתוכננו מראש ומכאן גם הרצינות, שלכאורה עומדת מאחורי איום זה. העובדה כי האיום כלפי מנהל הבנק לא נבע ממניעים אישיים, אלא מתוקף תפקידו יש בה במובנים מסוימים לפעול לחובתו של הנאשם, אשר מתוך מצוקתו הסובייקטיבית אינו בוחל בהפניית איומים בין אם למנהל אותו בנק קשר לניהול חשבונו ובין אם לאו. מנגד ולקולא יילקח חלוף הזמן מאז שוחרר הנאשם ועד שביצע את המיוחס לו, חלוף זמן של כשישה חודשים אשר מלמד כי על-פני הדברים זה לא הפר מיד את תנאי שחרורו. כך גם יש לראות את ההפרה הנוספת במסגרת תיק זה כהפרה במדרג הנמוך, באשר לא נלוו לה עבירות נוספות ותכליתה לצאת לצורך רכישת מזון.

בשל כל האמור לעיל הינני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מן האירועים הראשון והשני תחילתו מאסר צופה פני עתיד ותקרתו 12 חודשים, ואילו מתחם העונש ההולם בגין האירוע השלישי תחילתו מאסר קצר ותקרתו 12 חודשים.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא תילקח בחשבון הודאתו, הודאה שיש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר, הבעת חרטה ונטילת אחריות, כפי שאלו מצאו ביטויים בדבריו של הנאשם לעונש. עוד תילקחנה בחשבון נסיבות חייו המורכבות, בכללן העדר מעטפת משפחתית תומכת, הליך גירושין מורכב שלדבריו הותירו במצב סוציאקונומי קשה. ודוק, אין בכל האמור לעיל כדי להצדיק ביצוע עבירות פליליות, וממילא ככל שהנאשם צובר לחובתו הרשעות פליליות משקלן של נסיבות אישיות אלו הולך ופוחת.

מנגד ולחומרה יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי הכולל שמונה הרשעות קודמות, כולן רלוונטיות ונסובות סביב ביצוע עבירות אלימות, איומים והפרת הוראה חוקית. וביתר פירוט:

בשנת **1993** הורשע במסגרת ת"פ 190/1993 בעבירות איומים ותקיפה סתם והוטל עליו עונש מאסר מותנה בן ארבעה חודשים.

בשנת **1996** - במסגרת ת"פ 3049/1996 הוארך מאסרו המותנה למשך שנתיים בגין הרשעתו בעבירת איומים.

בשנת **2000** - במסגרת ת"פ 6432-1999 נגזר על הנאשם עונש מאסר מותנה בן ארבעה חודשים בגין עבירה של תקיפה סתם נ' בן זוג.

בשנת **2008** - במסגרת ת"פ 2140-2007 נגזר על הנאשם אונש של מאסר מותנה בן שישה חודשים בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית.

בשנת **2009** - הורשע הנאשם בשני תיקים. במסגרת ת"פ 5570-2008 נגזר על הנאשם **עונש בן 9 חודשי מאסר בפועל**, אשר הועמד על 12 חודשים בסה"כ בהפעלת מאסרים מותנים, וזאת בגין ביצוע עבירות איומים, תקיפה סתם והפרת הוראה חוקית. במסגרת ת"פ 3768-066 נגזר על הנאשם **עונש מאסר בן שנתיים** בגין הרשעתו בעבירות של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, החזקת אגרופן, נסיון תקיפה סתם, חבלה כשעברייני מזויין, איומים והפרת הוראה חוקית.

בשנת **2013** - במסגרת ת"פ 4257-2009, הורשע הנאשם בעבירת איומים, ונדון לעונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים.

בשנת **2015** - במסגרת ת"פ 15865-06-15 הורשע הנאשם בעבירות אלימות ואיומים כאשר על-פי האמור בכתב האישום המתוקן חבט הנאשם בשכנו המתלונן במכת אגרופ ואיים עליו, ובאישום האחר תקף את המוכר בחנות, איים עליו ובהמשך איים על אביו, וזאת גם ללא סיבה של ממש ובשל רצונו לעזוב את המקום מבלי לשלם עבור המוצרים.

צא ולמד כי הנאשם נוקט אלימות ומאיים כלפי כל מי אשר נמצא בסביבתו, בין אם המדובר בבת-זוג, בין אם המדובר בקטינים, בין אם המדובר בשכניו ובין אם המדובר במוכרים בחנות המכולת. התנהלות זו עולה בקנה אחד עם האמור בתיקים שבהם הורשע הנאשם שבהם זה מאיים על שכנתו, על קצין שב"ס או על מנהל בנק. דפוס התנהגות זה מלמד על קושי ממשי בשליטה בכעסים ובריסון יצרים, לצד קיומם של מאפייני התנהגות אלימים. יש באמור לעיל כדי ללמד שהנאשם אינו פועל על מנת לצאת מאותו מעגל עבריינות ותולה מצבו בגורמים חיצוניים.

יש באמור לעיל כדי לתת משקל לא מבוטל לשיקולי הרתעת היחיד.

בתיק זה לא התבקש תסקיר, ומשכך לא נפרשו מלוא הנתונים הצריכים לעניין, בדגש על מידת הזדקקותו של הנאשם להליך טיפולי ויכולתו להירתם להליך שכזה. בין כך ובין כך, ברי כי אין לדבר על הליכי שיקום שבגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. בהעדר אפיק שיקומי, או אז אותם גורמי סיכון נלמדים נותרים ללא כל מענה ומחייבים מתן משקל נוסף לשיקולי הרתעת היחיד. יש בכלל האמור לעיל כדי למקם את עונשו של הנאשם במרכזם של כל אחד מן

המתחמים שנקבעו על-ידי בית-המשפט.

נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן חמישה חודשים שהינו בר-הפעלה בעניינו. על דרך הכלל מאסרים מותנים יש להפעילם במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי הפסיקה הנוהגת וכך גם לשון סעיף 58 לחוק העונשין. בעניינו של הנאשם שבפניי, בשים לב להודאתו וכן לפנים משורת הדין, מאסר מותנה זה יופעל רובו בחופף לעונש המאסר שייגזר עליו בגין התיקים שבכותרת. כך גם לפנים משורת הדין הפיצוי סמלי, הגם שנכון וראוי נוכח עוצמת האיומים שזה יהיה גבוה.

בהתאם להוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, כאשר בית-המשפט קובע מספר מתחמים נפרדים זה רשאי לקבוע עונש בגדרי כל אחד מהם ולקבוע את מידת החפיפה שתהיה ביניהם או לקבוע עונש כולל אחד, וזאת תוך התייחסות למידת אשמו הכולל של הנאשם ושמירה על יחס הולם בין העונש שייגזר לבין מכלול מעשיו של הנאשם. זו גם הדרך שבה ילך בית-המשפט בעניינו של הנאשם, היינו קביעת עונש כולל תוך שמירה על פרופורציה בין מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ליתר הנתונים הצריכים לעניין.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הינני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 5.11.2016;
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן חמישה חודשים מת"פ 15865-06-15 כך שחודשיים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א לעיל והיתרה בחופף. סך-הכול יהיה על הנאשם לרצות 15 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 5.11.2016;
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות איומים או עבירת הפרת הוראה חוקית או עבירות אלימות מסוג עוון או פשע;
- ד. 750 ₪ פיצוי לכל אחד מן המתלוננים, עד תביעה 2 בת"פ 50694-05-16, עד תביעה 1 בת"פ 20369-03-17, ועדת תביעה 1 בת"פ 24949-11-16. סך-הכול 2,250 ₪ שישולמו בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.8.18.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית-המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז תשע"ז, 19/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט